

Teater.

Neljapäeval etendati „Estonias“ Leoncavallo operi „Pagatsid“ ja Suppé operetti „Ilus Galatea“. Mõlemad tükid on endistest erendus- test kaunis tuttavad ja nõnda ei oleks põhjust neist rääkida, kui sellega näitlejate vastu üle- kohut ei teeks. Algan seekord lõpust.

„Ilus Galatea“ ilgub siiski otse Offen- bachi poolt loodud parodiaalse operetti liinis ja leiab ka muusikaliselt palju sellest vaimust. Tema muusikaline graatsia ja kergus ühenduses tempe- ramendi ja viisirikukusega hoiab tema värske ja noore, ehk ta küll tänapäev oma 50-aastast sün- nipäeva pühitseb. Otse imestamisväärne on, kui palju tolle aja operetikomponistidel muusikaliselt anda oli, nad pillavad nagu rikkad mehed ja ei meeleta iga muusikalist veeringut kümme korda näppude vahel, nagu nende järeltulijad meie päe- vil, kes oma maranatuksel ei jaksa lahkuda, kuid selle juures hea mehega ikkagi lahitse ja täidetud käe muljet katsumad luua.

See kergestandja käsi peab aga ka niisuguste tööde ettekandes tunda olema, see muusika ho- hustab mängijaid selle eest hoidma, et nad mitte tema kullul kudagiviisi endid et katku pädista. Nad peavad selle muusikamaitsel läbi taltsuta- tud ülemeelikust eneses tunda ja jävel-luua võima ja nad peavad head lauljad olema, sest need on veel operetid, kus häälega ja mitte jalgadega ei laulda. Rahjuks oli aga „Ilusa Galatea“ ette- kannet üks nõrgematest, mis ma seni „Esto- nias“ näinud. Pr. Parmase laul on ilus, kuid seekord äpardas nii palju (kuju elavaks saa- mine) ja mäng, mis klassikalisele kiwikujule ela- vaks kaanub modern naisukeste nerwoide, tujude ja kõige muu fra-seuga lõbusat vastandit peab looma, jättis — vist küll keelevaskuste mõjul — liig palju puudu, sentimentalismust tujut ja huumi asemel seades. Need puudused korbusid hr. Soarnlo juures kõik, ainult veel suuremal mõ- dul. Pr. Chier, kes püüdis välja nägi, ei olnud kahjuks mastapvalt kena mängus ja laulus, ja viimaks puudub hr. Kurnimäki juba hääl oma oja jaoks. Et saa laulust lõbu tunda, kui kardab, kas kuulja õnnelikult asjaga lõpule saab. Mispärast tema kaubandüülikust ja kunstiarmostajast mõnoga kaubajuudi taotist tegi, liialdatud juudi- liigutustega ja imelisele maevaste varjundus- tega, sellest ei saa ma aru. Minu arvates on meil otse sündinud täitja selle oja jaoks, nimelt hr. Vinna, mispärast ta ei minginud? Täik- vents kaunis tujuta ning m. n. y. ja laulus ko- mistades lõpule, mõda kaunis hooqa orkester ja mõdrastavalt pikalised tempod ei parandatud. Wdelagu ometi tükk veel tubliste käsi enne teisi etendust, ta on seda väärt ja tasuks seda hästi, sest ta peab siis publikumile meeldima.

Opereti pärast oleks see arvustus kirjuta- mata mõtnud jääda, kuid operi pärast mitte, sest tema etendus oli meie teatrile tõsiseks auks ja ma ei usu, et keegi kes meie teatrile head soovib, mitte temast õlgast rõõmu ei oleks tund- nud. Et meil niisugune etendus meie näitelavalt oma sündubega võimalik on, see on meie teatrile suureks kiituseks.

Operite, omal ajal liiga kiidetud ja praegu selle laupäevajel mõlb olla liig madalaste hinna- tud, on kauges muusikaliselt huumor ja näite- lavallikelt mõjum. Tema põhjusemõtteline täht- sus, operilise naturalismuse (Verismo) popu-